

1665. Naturalisterna, hafva redan
velat bekänna Gud för orättvisa, då
han genom Synens barmhertighet vilat ver-
ka på människans vilja; Det är på fört
och vis ett ingrepp i människans fri-
het att genom andra medel än förnuft
till böja människans vilja till det goda.
Om Gud hade omkastat människans
vilja: ja hade det gudas vilja vilja
ke varit någon Bygg af det Guds
att det ändå ike varit möjligt
att verkställa.

1666. Dessa Naturalistiska argumen-
ter, skulle den Skarpsinnige Kristus
ike hafva uraktlåtit att använda
emot Skaparen, om han med ett
sin allmägt gjort ingrepp i man-
niskans frihet. Orättvisa! Sälla
den stora Naturalisten hafva skrivit.
Du har gifvit Människan en fri
vilja, och nu tar du, och vrider
om den med våld. Är det resan?

Jag och vrid om min vilja och ja:
ja skall jag genast blifva en
Engel. Så talar den stora Kristus.

1667. Men i stället för att vrida
om människans vilja med våld,
Appar Skaparen sin barm visar
sina för dem han fått, (1667)

(1667) för sin Kärleko skall, och jag
till den djefvulsta ropen: De tit
olyckliga barn! Dessa får han
Jag fått för Er skall. Det har gjort
mig ja ont; mitt hjerta, att ni
skulle följa Er i det eviga för-
derfuet. Kanna ike dessa för röra
Ert hjerta till ånger och för-
ning?

1668. Och du djefvul! har du en
fri vilja, ja det dessa för ja dig
till hjertat. Vist har förälskaren
till blöst med en gång, och ja
för din skall. — Nej, säger djefvul-
len, i det han pratar sin himmels-
fader om det i sig. Dessa får
kan du hafva gjort dig själv, men
inte för min skall. "Det engas Er ike,
hur jag lifver, jag skall själv vara
för mina gerningar."

1669. Naturalisten följer den stora Gu-
stens Exempel och säger: När jag
utfyller mina pligter emot erina
likar, ja tror jag mig kunna be-
för Gud och människas etanatt
hinn andra dagar än den Skaparen
nedlagt i för dustet.